

Людмила Филипова

БОЖМИЯТ ГЕН

enthusiaST

ВЕДА

БЪЛГАРСКИ

ОТЪ ПРЕДИСТОРИЧНО

ОТКРИЛЪ ВЪ ТР

СТЪФАНЪ

DE VELD

CHANTS POPULAI

DE THRACE

DE L' EPOQUE PREHIST

Decouvert

ETIENNE J

VO

ВЕН

АРЖАН

Belgrad, imp

II

II

II

II

Людмила Филипова

БОЖИЯТ ГЕН

enthusiast

София, 2022

Людмила Филипова
Божият ген

© Людмила Филипова, автор, 2022

© Небойша Зорич, дизайн на корицата, 2022

© Снимки, личен архив на автора, 2022

© Фетхи Карадуман, снимка на автора, 2022

© Enthusiast – запазена марка на „Алто комюникейшънс
енг пбблишинг“ ООД, 2022

ISBN 978-619-164-453-7

1.

В края на III в. от н. е., област Тракия

Мощен гръм прокънтя в небесата и се изви силен вятър. Мъжът пристъпяше със сетни сили към Странджа планина – на гърба си носеше тежка торба с мраморно сангъче в нея. Дългите му прошарени коси се вееха на вятъра. Кокалестото му тяло бе скрито в груба, на места прокъсана роба. Наричаха го Тома. Последните живи наследници на апостолите от времето на Иисус му бяха гали светиня, която той трябваше да занесе на указано от тях място. Дори не попита какво ще носи – знаеше, че с въпроса си би подложил мисията на риск. Дадоха му и увито в пелени бебе. Прикрепи го на гърдите си в парче плат. По пътя го раниха преследвачи, но той успя да се укрие. Така и не разбра кой го стори. Последваха го от Йерусалим и той знаеше, че животът му е в опасност. Същевременно помнеше, че каквото и да му коства, той трябваше да завърши мисията си. Дължеше го на предците. Колко животи бяха дадени, за да завършат делото, колко векове в усилия бяха нужни, за да стигнат дотук. Макар и ранен, той найсетне стигна до остров Свети Иван край Магна Аполония, наричан от някои съвременници Созополис, което в превод означаваше град на спасението. На мястото имаше пищен храм на бог Аполон. До него се простираше древно тракийско светилище, което се славеше от хилядолетие. Християнството още не бе стигнало дотук. Именно

там, в основите му, той закопа носеното от него сандъче. Прекръсти се и прошепна:

– Корен при корена се връща. Земя при земя отива. Наш водач бъди и пътят ти ни покажи... Амин.

Тома побърза да се отдалечи от мястото, защото усети, че преследвачите са още по петите му. Не се лъжеше. Този път стрелата им го прониза фатално. Тома падна на земята в гробището до светилището и най-сетне си отдъхна от житейските тегоби. На небето се скупчваха гъсти облаци, а от морето се задаваше буря. На гърдите на Тома все още ревяше пеленачето. Последната му мисъл бе молба някой да намери час по-скоро бебето. А после пое последен дъх и затвори завинаги очи.

2.

В наши дни, Созопол

Беше горещ летен ден в разгара на туристическия сезон. Созопол туптеше като живо сърце. Бе изпълнен с аромат на зрели смокини, гъх на море и водорасли, изгарящи слънчеви лъчи и неспирната глъчка на летовниците. Влагата и горещината натежаваха в следобедните часове. Привечер навяваше приятен морски бриз и единствено той в тези дни носеше усещане за свежест. А жуженето на туристите се заменяше от грохота на разбиващите се в прибоите вълни.

Предния ден в града бе пристигнала делегация от Ватикана, за да освети мощите на Йоан Кръстител, открити преди години на остров Свети Иван край Созопол. Кметът и местните църковни служители ги посрещнаха с тържествена вечеря. На другия ден те обходиха онова, което бе останало на острова. Посещенията в този период бяха забранени заради гнезденето на гларусите и десетки редки птици, но забраната не се отнасяше за толкова висшестоящи духовници. На мястото не откриха друго освен останки от каменни градежи и безброй птичи гнезда. Но дори само руините подсказваха за внушителния блясък и мащаб, който някога са имали манастирът и църквата, издигали се тук.

Йоан работеше като йеромонах¹ в църквата „Св. св. Кирил и Методий“ от няколко години. Бе завършил Богословския факултет на Софийския университет, след което се бе

¹ Монах свещеник – б. а.

отдал на монашество в българския манастир в Атон. Там бе положил обет за безбрачие и се бе врекъл изцяло на Бога. Светското му име бе Иван, а даденото му от Бога при замонашването му – Йоан. Той бе изгубил семейството си още като дете в автомобилна катастрофа и манастирският живот се бе превърнал в неговия единствен свят. Правеше всичко, за да служи на Бог по най-праведния начин. Работи в Атон, докато не се освободи място в българска църква, за което нямаше много кандидати. Духовниците в България споменаваха, че има все по-малко желаещи за работа в храмовете, особено в провинцията.

Монахът внимателно обръсна наболата си брага пред малко парче огледало в тоалетната. От църквата го бяха настанили в скромна стая в един църковен имот в града. Сините му очи изпъкваха над черното расо. Постава позлатен кръст на гърдите си, средя прилежно късата си светлокестенява коса и се запъти към църквата. Тя се намиреше съвсем наблизо, в началото на Стария град. Когато Йоан влезе, вътре вече имаше неколцина туристи, които говореха на висок глас и си правиха селфита със светините. Все още му бе трудно да свикне с изгубената вяра и човещина у хората, както и с неуважението към светите вещи и мощи.

Олтарът в църквата „Св. св. Кирил и Методий“

В късните следобедни часове висшеставената делегация стигна до църквата „Св. св. Кирил и Методий“. Тя вече бе затворена за посетители в очакване на церемонията по светото осветяване. Йоан ги посрещна – като един от служителите в храма попове. Той поздравя делегацията и се запозна с представителите ѝ. Тъй като говореше добре английски език, им разказа как са намерени едни от най-важните мощи за християнството. А когато стигнаха до олтара, им ги показа. Бяха положени в малко бяло ковчеже. Скоро пристигна и протоiereй Серафим, който бе глава на малката църква. Минути по-късно започна богослужение по осветяването на костниците.

Мощите на свети Йоан Кръстител Предтеча

Йоан се отдръпна настрана, за да не пречи на свещения ритуал, но следеше внимателно гостите, за да може да помогне при нужда. След известно време поведението на ватиканската охрана му се стори някак особено. Бяха твърде въоръжени за подобно събитие и проявяваха нескрит интерес към мощите на Йоан Кръстител. Оглеждаха ги и ги снимаша неколккратно въпреки изричната забрана, окачена на стената. След церемонията подробно разпитаха отец Серафим за тях, а също и доколко часа работи църквата и остават ли служители да пазят вечер в нея.

Всичко това притесни Йоан и му припомни за покушенията над монаси и реликви по целия свят през последните ме-

сеци. Имаше някакво особено усещане за тези хора и по неведомо за него причини то не бе добро. Докато ги оглеждаше по-внимателно, забеляза, че един от тях носеше значка на ЦРУ. Това го изненада още повече, защото очакваше охраната да е от традиционните за Ватикана швейцарски наемници. Връзката на духовната делегация с ЦРУ му се стори смущаваща. От друга страна, тя не бе и съвсем нелогична, тъй като католическата църква бе най-силно представена в Америка² и вероятно бе нормално американските служби да работят с папските представители, помисли си Йоан.

Изведнъж си припомни, че предната нощ на сън му се бе явил самият Йоан Кръстител. Помоли за помощ, но защо – така и не стана ясно в съня. Тъй като нищо във всекидневието му не можеше да се свърже с това видение, Йоан просто го бе забравил. Сега обаче, когато наблюдаваше как служителите на американските тайни служби по неясни причини правят замервания и снимки в малката църквичка, потръпна и усети, че нещо не е наред.

Мощите на светеца наскоро бяха пренесени от църквата „Свети Георги Победоносец“, намираща се във вътрешността на Стария град на Созопол, където бяха стояли през зимата. Близо до този храм се намирал друга стара църква, в която пък бяха възградени камъни от легендарния Парорийски манастир, съществувал допреди около седем века в Странджа планина, но вероятно изгорен при набезите на османците. Църквата се казваше „Света Богородица“ и се отличаваше с това, че там се съхраняваше голяма и уникална стара икона с облика на свети Йоан Кръстител и отрязаната му глава. Беше на няколко века и преди години имаше опити да бъде открадната. Църковните служители разказваха, че била спасена от протойерея.

² 48,5% от всички католици живеят в Америка, 21,8% в Европа, 17,0% в Африка, 11,1% в Азия и 0,8% в Океания (<https://www.vaticannews.va/bg/vatican-city/news/2019-04/narastva-broi-katolizi-po-sveta>) – б. а.

В църквата „Света Богородица“

Докакто траеше церемонията, Йоан се опита да си припомни всеки детайл от историята на мощите. Били намерени на остров Свети Иван, след като били заровени поне от 1600 години. По тези места ги донесъл някой си Тома. Това се бе случило вероятно около четвърти век, когато ранното християнство започнало масово да се налага в Римската империя. *А кой знае, може да е било дори по-рано*, мислеше си Йоан. Мощите били открити едва през 2010 година от екип археолози, ръководен от проф. д-р Казимир Попконстантинов.

Смутен от всички тези обстоятелства и размишления, Йоан по своя воля остана вечерта да бди в църквата близо до мощите. Бе служил тук повече от пет години и познаваше всеки сантиметър, мирис и звук в храма. Минаваше полунощ. Отново си помисли, че има нещо в поведението на охранителите от делегацията, което го притесни във вчерашния ден. Лежеше на нара зад олтара и тъкмо се бе унесъл, когато го събуди звук от счупено стъкло. Надигна се тихо и погледна през отвора на олтара. Видя да се промъква сянка. Взе брадвата, която стоеше до вратата – с друго оръжие не разполагаше.

Когато сянката се приближи, Йоан различи едър мъж, облечен в тъмни дрехи и с маска на лицето. Непознатият се огледа и като не видя заплаха, тръгна уверено към мощите. Тогава Йоан излезе иззад олтара и викна:

– Напуснете храма! Не докосвайте светите мощи!

Мъжът сякаш не го чу и продължи да опитва да отвори витрината, в която стояха костиците, с някакъв инструмент, подобен на отвертка. Като не успя, счупи стъклото и посегна да вземе мощите. На Йоан му причерня от гаврата със светинята и замахна с брадвата си към маскирания мъж. Натрапникът се олюля, отстъпи, извади пистолет и поне-чи да стреля. Но тогава Йоан отново замахна, изпаднал в ярост. Мъжът се свлече на мраморния под. Когато кръвта му потече по пода, Йоан събра мощите в някаква кутия и започна да повтаря в мрака:

– Бог е всевишен... Ние сме пазители на светлината му.

След малко се опомни и с окървавени ръце опакова реликвата в няколко парцала, които намери. Прибра ги в раницата си, когато забележа, че под мощите има сгънат хартиен лист. Изглеждаше много стар. Отвори го бързо и прочете на старогръцки: „Тома донесе Граала в свещената земя – да се помни.“ Не разбра какво точно се има предвид, но сгъна листа, оцапвайки го с кръвта по ръцете си, и го пусна в раницата с мощите.

В този момент се чу изстрел и Йоан усети внезапна пареща болка. Похитителят бе все още жив и успя да го улучи. Монахът си наложи да преглътне болката – грабна раницата си и хукна навън. Но къде можеше да скрие безценната реликва? Сети се, че в земите на Странджа все още съществуват неразрушени християнски храмове... Бе чел някъде за тях. Трябваше да стигне до параклис „Света Троица“ – знаеше, че там има тайно подземие, което бе необитавано. Нямаше къде другаде да се скрие след случилото се.

3.

Йоан вече знаеше къде стоят ключовете от колата на свещеник Серафим – окачени на гвоздей до входната врата. Взе ги и забърза към автомобила. Докато тичаше, усети, че е ранен в кръста. Вдигна расото си и погледна раната – кървеше, но не изглеждаше дълбока. Не беше време сега да мисли за нея. Седна в колата и потърси карта в жабката. След като намери най-краткия път, запали и пое към странджанските възвишения. Скоро излезе от града и продължи по тесен неосветен път.

Пусна радиото с надежда да чуе новините – искаше да разбере дали вече се говори нещо за случилото се. Чу само някакво съобщение, че още не са намерили изчезналия ръкопис на Чарлз Дарвин, а с тази кражба била изтрита и част от човешката история. Разследващите органи обаче не се отказвали да го търсят... Йоан изключи радиото, за да не го разсейва. Съсредоточи се над пътя.

Стигна до непроходимите за обикновен автомобил горски пътеки и скри колата в гъст храсталак. Взе фенер, раницата със сандъчето и тръгна нагоре по стръмна пътека. Почвата бе влажна и на места стъпалата му се плъзгаха в калта. Падаше, но си налагаше да се изправя. Клоните на субраците го грацеха. Гъстите корони на буковете и дъбове едва пропускаха крехкото сияние на месечината и мъждукащите звезди по небосклона. Времето бе ясно, а нощта по-хладна тук, в планината.

Йоан искаше да стигне час по-скоро до параклиса „Света Троица“, защото силите му скоро щяха да го напуснат. В ос-

новите му имаше пещера, в която може да се скрие на сухо и топло. Храмът трябваше да е вече близо. Мъжът губеше все повече кръв. Докато вървеше, шепнеше молитва за опрощение на греха му пред Бог. Повтаряше си, че не бе имал избор, освен да удари похитителя с брадвата. Беше негов дълг да защити светинята. Нямаше какво друго да стори! А сега вече бе убеден, че няма и на кого да се довери, щом ЦРУ вероятно бе замесено. Бе сигурен, че маскираният е от тях – позна го по черните му лачени обувки със заострен връх. Предния ден охранителите, които го усъмниха, носеха същите, но само един от тях имаше значка на ЦРУ. Той обаче беше с тъмни очила и каскет и дори да го видеше, нямаше да го познае. Но щом техен човек опита да открадне мощите, то значи Йоан нямаше как да се обърне към полицията за помощ. Поне докато не разбере какво се случва.

Монахът продължаваше да върви из гъстите гори. Клоните на дърветата се сплитаха един в друг. Вятърът играеше в короните им, пеейки някаква страшна песен с непознати слова. От мрака долетяха крясъци на сова. Йоан стъпваше внимателно по шумата, покрила земята като килим. Някъде в далечината се чу вой на вълци. Той се напрегна и ускори

Параклис „Света Троица“

крачка, защото вълците и дивите кучета можеха да надушат кръвта му и да го настигнат. Вървеше по пътека, по която изглежда отдавна не бе минавал никои, и едва си пробиваше път сред обраслата зеленина.

Най-сетне стигна до параклиса. Той бе най-старият в Странджа планина. Намираше се на малка поляна, оградена от гъстата гора. А тя не спираше да рисува сенки на великани в ехото на вятъра и крехкото сияние на луната.

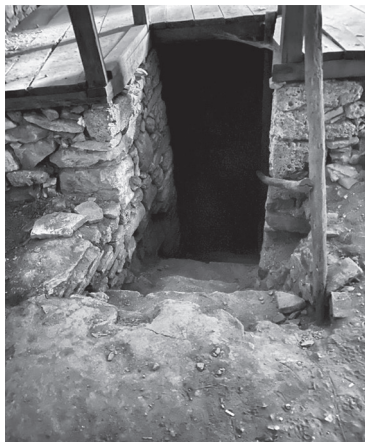

*Олтарът в параклис
„Света Троица“*

В параклис „Света Троица“

Малцина знаеха, че в основите на параклиса бе скрита най-старата му част, която представляваше малка пещера. Преди хилядолетия е била тракийско светилище. Монахът запали свещ, която откри пред олтара, и внимателно слезе в подземието. Стълбите бяха стръмни и покрити с пръст и сухи листа – вероятно от давна друс не бе слизал по тях. Почти никой не знаеше за подземието, затова Йоан се нагяваше, че тук няма кой да го открие. Запали още свещи и легна на прокъсаня дюшек, който намери. Едва сега погледна по-внимателно раната си – бе от лявата страна на кръста му. Опита да я превърже, защото кървеше лошо. Вероятно заради останалия в нея куршум. Откъсна парче плат от расото си, овързва го на кръста си и припадна от болка.

Към подземието на „Св. Троица“

Когато се събуди, го нара забеляза няколко книги, но една от тях привлече вниманието му. Заглавието ѝ бе „Веда Словена“. Беше чувал за нея – разказвала историята на мисти-

чен народ, вероятно българския, в народни песни, съхранени в рогопски села от далечни времена. Но от издаването ѝ през 1874 г. тя бе обявявана за скандална, с невярно съдържание и бе отхвърлена от света.

Йоан се протегна и взе книгата в ръцете си. Стана му любопитно с какво толкова бе предизвикала гнева на критиците. Кориците ѝ бяха кожени, но поовехтели. Страниците бяха пожълтели, но все още се четяха. Текстът бе на старобългарски и не се разбираше лесно. Историята в песните започваше с разказ за народ, който някога дошъл през Дунав, което отговаряше на познатата му история за идването на прабългарите. Не ставаше ясно обаче откъде всъщност идеше този народ – прочете нещо като *Читайският народ... премина през Харпската земя...* Йоан се приближи по-близо до свещите и продължи да се взира в текста.³ В куплетите имаше истории за самовили, юди, хали, Орфей, Бог Вишни, Агни и други. Четенето го унасяше и разсейваше болката. Друго и без това нямаше какво да прави в този момент. Можеше единствено да чака.

³ „Веда Словена“ е сборник с народно песенно творчество, публикуван от босненския хърватин Стефан Веркович в два тома през 1874 г. и през 1881 г. Съдържанието на сборника е представено за пръв път през май 1867 г. на Първата всеруска етнографска изложба в Москва, където предизвиква сензация, тъй като претендира, че показва културното наследство от Югозападните Родопи. Пълен е с митологеми и исторически спомени от предхристиянски времена. Съдържанието говори за езически богове, свръхестествени същества, митологически герои, древни царе и господари. В книгата могат да се открият знания и спомени, формирани далеч преди ислямизацията на помаците, но и преди християнизацията на българския (дунавския) народ. За герои и събития в сборника пеят неграмотни българи в Родопите и Егейска Македония в средата на по-миналия век, докато още земите са под османско владичество. Песните им записва селският учител Иван Гологанов. В два тома, озаглавени „Веда Словена“, ги публикува влюбеният в българите и славянството босненски хърватин Стефан Веркович – фолклорист и етнограф. Изданието предизвиква сензация. Но заради съдържанието му се разразява и един от най-горещите дебати в литературната ни история – истински ли са песните, или са измислица. Този спор не е заглъхнал и до днес. „Веда Словена“ остава най-спорната българска книга до ден днешен – б. а.

И Йоан чете с часове. Песните в сборника съдържаха легенди от местния фолклор, разказваха за времето на траките и Орфей. А също и истории от чужди земи, които му звучаха напълно непознати. Споменаваха се често читайският и харапският народ. Последният свързваше с новооткритата харапска цивилизация. Тя се намираше в днешните граници на Индия и Пакистан и бе една от първите в света. Но какво общо можеше да има българският народ с тях и откъде необразованите помаци в Родопите са знаели за тях? Светът бе научил за тази цивилизация поне век след записа на песните... Мислите му започваха да се лутат. Усети, че силите го напускат. Остави книгата на земята и се отпусна, за да притъпи болката. Отвън долиташе воят на вятъра, песните на щурците и крясъците на совите. Раната го изгаряше от болка, но вече бе изгубил твърде много кръв, за да може да си помогне по какъвто и да е начин. Помисли си, че това са последните му часове живот. Какъв жалък начин да си отиде... Зави му се свят, унесе се и потъна в дълбок сън.

4.

Протоиерей Серафим стана рано в църковната си квартира в Созопол. Главата още му се виеше след снощните запои с приятели от града. Облече расото си, направи си кафе и отвори вестника, както правеше всяка сутрин. През последните няколко години бе назначен от местната църковна управа да отговаря за църквата „Св. св. Кирил и Методий“. Той вече не броеше годините – на неговата възраст нямаше защо. Скоро щеше да навърши седемдесет. Докато четеше вестника, се натъкна на шокираща новина за открит човешки труп на остров Свети Иван. Жертвата имала татуирани на китката си инициали на светеца Йоан Кръстител. Същите можело да се тълкуват и като масонски знак, пишеше в статията. Самото тяло още не било идентифицирано. Това му се стори твърде странно, тъй като именно там през 2010 година бяха открити мощите на Йоан Кръстител, които бяха изложени в църквата му.

Свещеникът захвърли вестника настрана и се затича към мястото, където стояха костиците. Когато стигна, видя следи от кръв и потрошени стъкла. Витрината, в която стоеше сангъчето с мощите, бе строшена и празна. Отецът потърси църковната служителка на касата, но нея я нямаше на мястото ѝ.

– Сякаш съм очаквал друго... – викна той и махна пренебрежително с ръка.

В този момент в църквата нахлуха маскирани мъже, нахлузиха чувал на главата на отца, вързаха ръцете му и го

поведоха нанякъде. Когато Серафим се съвзе от шока, осъзна, че стои вързан в тъмна стая. Започна да вика за помощ, но сякаш никой не го чуваше. Замълча и се върна в мислите си назад във времето. Искаше да си припомни какво се бе случило през последните дни и месеци, за да си обясни кой и защо би му причинил това. Но от пластове на миналото изплуваха само сцени на конфликти с хора – по улиците, по кръчмите, в семейството му. Помисли си, че това може би е нечие отмъщение.

– Само толкова ли може този проклет свят – да отмъщава?! – изкрещя той и започна яростно да се дърпа, за да се отвърже.

Накрая се изтощи и се предаде в ръцете на Бог и времето. Стоя така с часове, когато най-сетне в помещението влязоха някакви хора. Дадоха му да пие вода и започнаха да го разпитват. Въпросите им бяха свързани предимно с изчезналия монах Йоан: къде може да е той сега; той ли е взел мощите; защо го е сторил и груги такива, някои от които Серафим дори не чу от умора и болка.

– Кълна се, не зная нищо!... И за мен е изненада... – едва промълви свещеникът.

След тези думи един от мъжете опря в тялото му някакъв уред и го включи. През плътта му премина силен ток. Тялото на отец Серафим се разтресе в конвулсии. Когато мъчителят спря, свещеникът едва си пое дъх. Очите му се изцъклиха ужасени. А непознатият мъж отново попита:

– Къде се крие? Има ли близки? Мълчанието може да ти струва живота, старче – изкрещя на английски език мъжът в елегантен сив костюм. Той носеше тъмни очила и каскет. Другият мъж превеждаше на свещеника.

– Наистина не зная... Повярвайте... почти не го познавах – зафъфли едва старецът. – Знам само, че иде от Атон и цял живот е бил монах там... Имаш му доверие... Господи!

– Защо е взел мощите? Убил е и наш човек – викна мъжът, който го мъчеше и удари отец Серафим през лицето.

– Кълна се, не зная... Боже, какви грехове е извършил този праведен мъж?! Господи, прости му! – зашепна отчето и вдигна нагоре очи.

– Къде сте съхранявали мощите досега? Искам точни местоположения – настоя мъжът в костюм, докато обикаляше напред-назад.

Отец Серафим обясни, че когато не били изложени в „Св. св. Кирил и Методий“, се съхранявали в църквата „Свети Георги Победоносец“, която също се намирала в Стария Созопол. Разказа и как било цяло чудо, че преди години Сливенският митрополит Йоаникий разрешил да ги изследват в лаборатория в чужбина, макар формално нищо да не го застъпвало да се съгласи. Повечето църкви по света с претенции, че притежават свети мощи, отказвали те да бъдат изследвани, но и почти всички били фалшиви. Серафим им сподели как гошли учени от Европа и взели проби на място в църквата.

Храм „Свети Георги Победоносец“

Надяваше се този разказ да умилостиви похитителите му.

– Добре, добре... Ето че вече се разбираме – каза мъжът в костюм с по-благ тон. – А сега да се върнем на въпроса – къде да търсим този ваш монах Йоан?

– Не зная, наистина нищо не зная... – изпъшка Серафим.

Мъжът удари свещеника през лицето и повтори:

– Мълчанието може да струва живота ти, не разбираш ли!

– Но аз наистина не зная... – проплака свещеникът. Мъчителите пак му пуснаха ток – този път в корема.

– Защо... защо са толкова важни Йоан и мощите?! – не проумяваше старецът, като се посъвзе.

– От тях може да зависи бъдещето на целия световен рег и мир – отвърна чужденецът. – Попаднам ли в грешните ръце, ще бъде фатално.

– Господи, помилуй!... Наистина не зная... – в очите на оца заблестяха сълзи. Набразденото му от бръчки лице се изкриви в мъчителна гримаса.

Мъжете продължиха да го измъчват и като не изкопчиха нищо повече, го убиха. Костюмираният излезе от стаята. Наричаха го Ейвън. Бе към четирийсетгодишен, мускулист и стегнат. През последните петнайсет години растеше в йерархията на ЦРУ. В България бе за първи път на секретна мисия. Когато напусна сградата, той извади телефона си и набра мобилен номер. Щом чу отговор, съобщи:

– Не изкопчихме почти никаква информация – трябва да започнем наше тайно разследване.

– Свидетелят?

– Мъртъв е.

– Добре – каза гласът, – никой нищо не бива да научава за операцията и интересите ни. Започнете вътрешно разследване и открийте този проклет монах с мощите – не можем да си позволим да ги изгубим! Камо ли да попаднам в гръди ръце!

– Разбирам важността на мисията. Няма да допусна грешки! – отвърна Ейвън и затвори.

След разговора той се отправи към моргата на бургаската болница. Показа на входа значката си от ЦРУ и от администрацията го допуснаха да види откритото наскоро тяло на остров Свети Иван. Докторът, който бе извършил аутопсията, се учуди защо щатският служител не свали нито тъмните си очила, нито каскета си. Но бързо прецени, че не е негова работа и обясни, че жертвата е починала от огнестрелна рана.

– Друго знаете ли? – попита Ейвън.

– Не много... но ще ви споделя информация, която досега никой не е търсил. Вас обаче може да засяга – продължи докторът. – В моргата се пазят телата на вече петима почи-

нали след жестоки мъчения. Всички с татуировки, подобни на тази на последната жертва.

– Какво казват разследващите? – попита чужденецът.

– Доникъде не са стигнали... Затова ви го казвам, може пък вие да научите нещо повече за тези необичайни случаи.

– Благодаря ви за информацията, докторе – отвърна Ейвън, стисна дружелюбно ръката му и напусна болницата.

Вън вече го чакаше лимузина. Шофьорът отвори задната врата и затвори след клиента си. После пое към загадения му адрес. Не обърна внимание на напрегнатите разговори, които провеждаше мъжът. Когато се разделяха, шофьорът му подаде плик със секретни документи, които му бяха поръчани. Ейвън се отблагодари с пачка долари. Зазоряваше се и градът бавно се пробуждаше. Време бе Ейвън да поеме към изолирания си временен дом. Никога не се научи да се смесва с тълпите и да общува с ненужни компании. Не се научи и да дели леглото си и нощите си с някого. Израсна сам, без семейство, без домашен уют и сега не виждаше смисъл и нужда от него. Обичаше работата си и тя се бе превърнала в неговия единствен живот. Когато самотата се обаждаше, той я приспиваше с още работа.

Прибра се във вилата си на брега на морето, сипа си чаша уиски и запали скъпа кубинска пура. Пред стъклената стена на стаята се ширеше морето – докъдето сиянието на луната му позволяваше да го види. Остава се на ехото от разбиващите се в скалния бряг пог къщата вълни. Грохотът им отмерваше времето на отиващото си лято, стаено в песента на щурците, и лекия морски бриз, който отнасяше на крилете си душите на спящите към зримия хоризонт.

Людмила Филипова
Божият ген

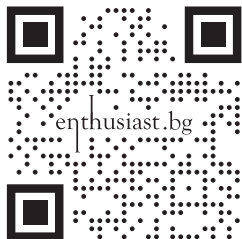
Отговорен редактор *Мария Чунчева*
Редактори *Виктория Бисерова, Мария Чунчева*
Дизайн на корицата *Небойша Зорич*
Коректор *Цвета Нинкова*
Предпечат *Ивайла Пеева*

Българска. Първо издание.
Формат 60 x 90/16
Печатни коли 20,5
ISBN 978-619-164-453-7

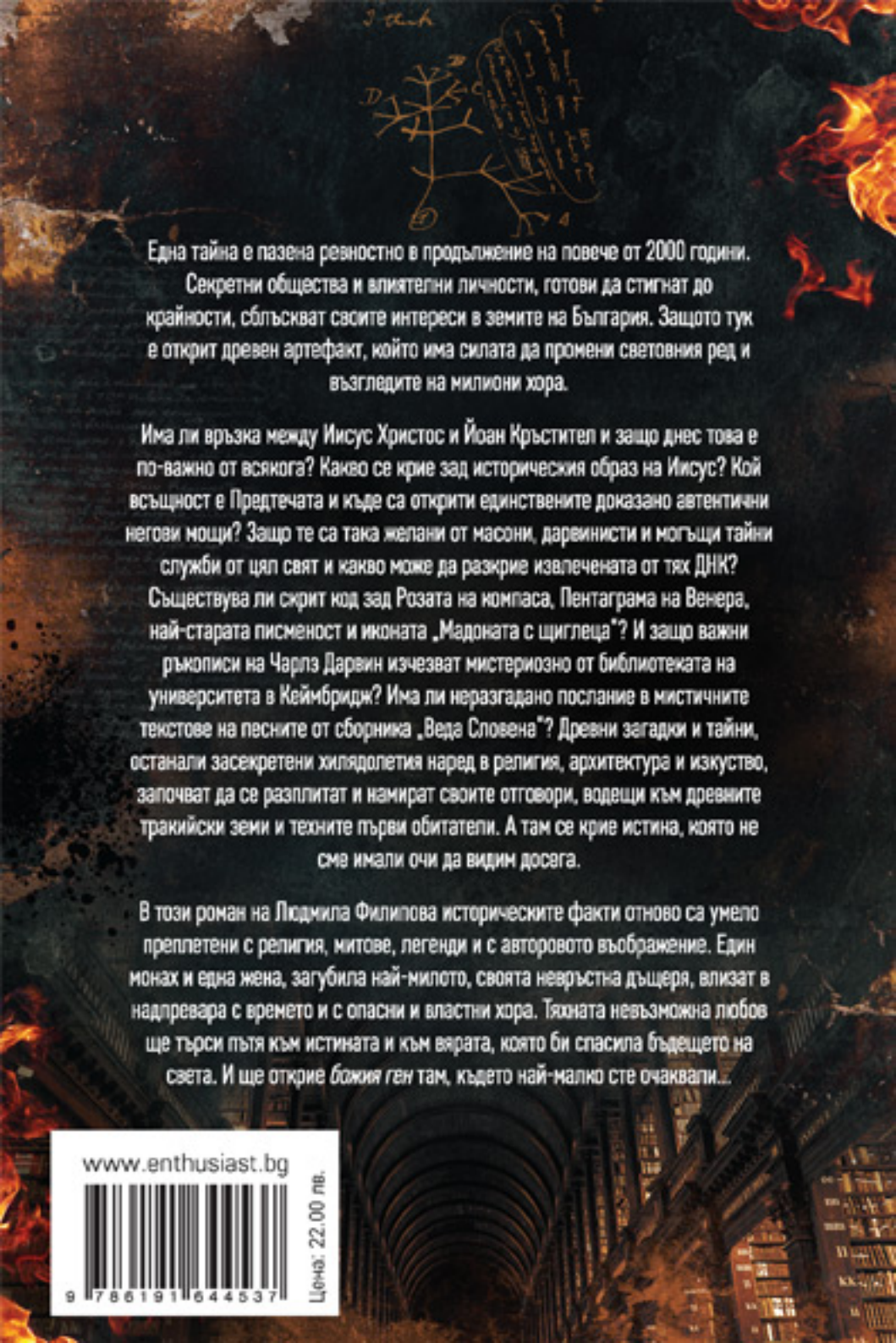
Издава
enthusiast

Запазена марка
на „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД

София, бул. „Васил Левски“ №31
тел. 02/ 943 87 16
e-mail: office@enthusiast.bg
Книгите на „Ентусиаст“ може да закупите
от www.enthusiast.bg

Печат АЛИАНС ПРИНТ

Една тайна е пазена ревностно в продължение на повече от 2000 години. Секретни общества и влиятелни личности, готови да стигнат до крайности, сблъскват своите интереси в земите на България. Защото тук е открит древен артефакт, който има силата да промени световния ред и възгледите на милиони хора.

Има ли връзка между Исус Христос и Йоан Кръстител и защо днес това е по-важно от всякога? Какво се крие зад историческия образ на Исус? Кой всъщност е Предтечата и къде са открити единствените доказано автентични негови нощи? Защо те са така желани от масони, дарвинисти и могъщи тайни служби от цял свят и какво може да разкрие извлечената от тях ДНК? Съществува ли скрит код зад Розата на компаса, Пентаграма на Венера, най-старата писменост и иконата „Мадоната с щиглеца“? И защо важни ръкописи на Чарлз Дарвин изчезват мистериозно от библиотеката на университета в Кеймбридж? Има ли неразгадано послание в мистичните текстове на песните от сборника „Веда Словена“? Древни загадки и тайни, останали засекретени хилядолетия наред в религия, архитектура и изкуство, започват да се разплитат и намират своите отговори, водещи към древните тракийски земи и техните първи обитатели. А там се крие истина, която не сме имали очи да видим досега.

В този роман на Людмила Филипова историческите факти отново са умело преплетени с религия, митове, легенди и с авторовото въображение. Един монах и една жена, загубила най-милото, своята невръстна дъщеря, влизат в наддъгавата с времето и с опасни и властни хора. Тяхната невъзможна любов ще търси пътя към истината и към вярата, която би спасила бъдещето на света. И ще открие *божия ген* там, където най-малко сте очаквали...

www.enthusiast.bg

9 786191 644537

Цена: 22.00 лв.